

העלון טעון גניזה
עלון מס' 782
שבת בהעלותך
שנת תשפ"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמינה ז"ל
חנניה בן אורלי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה

כרמלה כונפטה בת רחל

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת בהעלותך

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
6.14	7.11	8.28	9.04 ירושלים
6.17	7.28	8.31	9.01 תל אביב
6.18	7.19	8.32	9.02 חיפה
6.14	7.26	8.28	9.59 באר שבע

הפטרה: "רני ושמחי"

ההלכה השבועית

הלכות בין השמשות וקבלת שבת

מי שנתאחר בערב שבת לבוא להתפלל מנחה בבית הכנסת, עד לאחר שהקהל שבבית הכנסת קבלו שבת על ידי אמירת בואי כלה, ומזמור שיר ליום השבת, לא יתפלל מנחה באותו בית הכנסת, ואפילו עדיין היום גדול, שמאחר שעשאוהו קודש לא יעשנו אצלם חול ע"י תפלת מנחה של חול, אלא יצא חוץ לבית הכנסת ויתפלל מנחה של חול. במה דברים אמורים כשלא ענה ברכו עם הצבור, אבל אם ענה ברכו עם הצבור, הוא קבלת שבת, ואינו יכול להתפלל מנחה של חול כלל, אלא יתפלל ערבית שתים של שבת, הילכך הנכנס לבית הכנסת בערב שבת ומצא שהצבור עונים "ברכו", לא יענה ברכו עמהם, מפני שאחר שיענה ברכו אסור לו להתפלל תפלת מנחה של חול.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

ותדבר מרים ואהרן במשה וכו' והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (במדבר יב' א-ג)

רבי נתן אומר (ספרי בעלותך) אף בפניו של משה דברו בו שנאמר "וישמע ה'", והאיש משה ענו מאד" אלא שכבש משה על הדבר. יזכיר ענוותנותו שסבל ולא ענש, והשם קנא לו. **רמב"ן**. כלומר מרים ואהרן מדברים על משה על כך שפרש מציפורה אשתו, והטענה העיקרית היא "והלא גם איתנו דיבר השם ואנחנו לא פרשנו מביתנו". ורבי נתן מוסיף לנו שכל השיחה הזאת בין מרים לאהרן התנהלה בפניו של משה, וברור לנו שלמשה היה מה לענות, אבל משה שותק ולמה? כי "האיש משה ענוי מכל האדם אשר על פני האדמה".

אנחנו רואים בגדלותיו של משה שהתורה כותבת עליו "והאיש משה ענוי מאד" אולם משה רבינו עצמו כלל לא חשב כך... **המגיד מדובנא** אומר משל למה הדבר דומה? לעשיר אחד שרצה לשכנע את הבן שלו שישע איתו אל היריד הגדול בלייפציץ, אולם הבן סירב ולא רצה להצטרף. אמר לו אביו שאם יסכים לבוא איתו הוא יקנה לו שעון יקר. הסכים הבן מיד ויחד יצאו לדרך. כאשר הגיע הילדה והם באו ללון באיזו אכסניה, פגשו ברוכל עני שהציע לאב לקנות שעון יקר מאוד בחצי מהמחיר שלו. שעון זה - אמר הרוכל העני - שווה אלף זהובים! אני אתן לך אותו תמורת חמש מאות זהובים בלבד. אולם אני יודע היטב שאין זה השווי האמיתי של השעון, חכה ותראה אמר הבן - ככל הנראה אתה לא מתכנן לקנות לי שעון כלל, כי אם כאשר מציעים לך שעון בחצי מהמחיר שלו אתה לא רוצה לקנות אותו, מה יהיה כאשר נגיע ליריד ושם יציעו לך שעון במחיר מלא? בוודאי לא תרצה לקנות! לא ולא בני היקר! השיב האב - הרוכל העני הזה הוא לא מבין כלום בשעונים, לכן הוא חושב ששעון פשוט זה שווה אלף זהובים והוא כביכול "מוכן" למכור לי אותו בחמש מאות זהובים בלבד, אולם אני יודע היטב שאין זה השווי האמיתי של השעון, חכה ותראה עוד מעט שנגיע ליריד נלך אל שני מומחה והוא ימכור לנו שעון מובחר באמת במאה זהובים. וגם אם הוא ירצה להרוויח עלינו, ימכור לנו במאה וחמישים ולא יותר... כן הוא גם הנמשל. חז"ל למדו אותנו במסכת אבות (פ"ב מ"ה) ואמרו: "לא עם הארץ חסיד", שכן עם הארץ אינו מבין כלל את ערך עבודת ה', לכן נדמה לו כי בעבודת ה' שלו כבר הגיע למדרגת משה רבינו... ואם הוא "ענוי" הרי שהוא מחשיב עצמו לפחות אחר הנהיאים האחרונים... לא כן תלמיד חכם היודע ומכיר בשפלות עצמו ויודע בבירור את מדרגתו ומקומו. וכל שכן משה רבינו שידע הכי הרבה בערך עבודת ה' ולכן גם הכיר הכי הרבה בשפלות עצמו. ולכן גם כשדברו עליו ועוד בפניו הוא שותק.

ואומר **רבי חיים מוולוז'ין** (רוח חיים פ"א מ"א) שבזכות הענווה של משה רבינו הוא זכה לתורה בשלמות ברמה הכי גבוהה, ומוסיף חידוש עצום שאם היה עכשיו אדם ענוי כמשה בוודאי היה זוכה לתורה בשלמות. וכמו שאומרים חז"ל (תענית ז' ע"ב) למה נמשלו דברי תורה למים מה מים מניחים מקום גבוה והולכים למקום נמוך אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה עליו ומבאר רבי חיים מוולוז'ין שכמו שהמים הולכים ממקום גבוה דרך מדרון למקום הנמוך ושם מתקיימין אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה וכך נתגלגלה התורה עד משה שהוא היה הענוי מכל ושפל ונמוך ביותר, וכמו כלי ככל שדופנו יותר דק הוא מחזיק יותר עד שאם תהיה הדופן שלו כקליפת השום אז כמעט כל הכלי הוא בית קיבול כך האדם ככל שרוחו יותר נמוך נשאר בו יותר מקום פנוי ובית קיבול לתורה. וכבר מצינו בכך שאומרים חז"ל (עירובין יג') במחלוקת בית שמאי ובית הלל, אלו ואלו דברי אלוקים חיים, ומפני מה זכו בית הלל שהלכה כמותם, מפני שנזכרים ועלובים היו, ושונים דבריהם ודברי בית שמאי, ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהם. ושאל על זה מרן **רבי יוסף קארו** בספרו כללי הגמרא (על הליכות עולם דף נא) שלכאורה יש לשאול שאם אין הדין באמת כדבריהם, וכי רק בגלל שהיו להם מידות טובות נקבע הלכה כמותם? אלא שכוונת חז"ל, שמפני מה זכו תמיד לכווין לאמת שהתורה התכוונה, ועל זה השיבו חז"ל שמפני היותם אנשי אמת נזכרים ועלובים וענווה יזכו אותם מהשמים לכווין תמיד לאמת. ולכן יוצא שכל שאדם יותר ענווה זוכה יותר בלימוד התורה ואף בעזרה שמים לך. ונספר: את **הרמ"א** כלנו מכירים הלא הוא **רבי משה איסרליש זצ"ל** הוא כתב הגהות על ה"שולחן ערוך", בהתאם לפסקי ולמנהגי יהדות אשכנז. לרמ"א היה חברותא, שלמד אתו בהתמדה עצמוהו והיה גאון גדול, לאחר שמנו את הרמ"א לרב ודיין, עזב החברותא את העיר, ומאז לא שמעו ממנו. לאחר זמן מה אירעו כמה אסונות קשים בעיר קראקוב, כנסו חכמי העיר את כל בני הקהילה לבית הכנסת הגדול, והכריזו בשם בית הדין: "הרי הקהילה קדושה, ואין בינינו אנשים רעים וחטאים, משום כך איננו מבינים את פשר מדת הדין המתוחה על העיר. אם ידוע למאן דדואו על איזושהי פרצה, יבוא ויודיע לבית הדין, ויבדקו את הדבר". באו אנשים לבית הדין ואמרו: "במאפיה שמחוץ לעיר ישנו אדם צעיר שעובד אצל בעל הבית, ונראה שהוא חי עם בתו של בעל הבית. לא ידוע לנו שהם התחתנו, ויתכן שהוא חי אתה בלי חופה וקידושין". מיד שלח הרמ"א שלוחים לקרוא לאותו אדם. הגיע האיש לבית הדין, והתברר שהיה זה החברותא של הרמ"א, שהיה לומד אתו בהתמדה גדולה. קבלו הרמ"א בכבוד גדול, משאלו מה ארע עמו במשך הזמן. ספר החברותא: "רציתי להתרחק מן הבריות ולהתייחד עם בוראי. חפשתי מקום שאוכל להתגורר בו וללמד בלי הפרעות, ומצאתי את המאפיה שמחוץ לעיר. הצעתי לבעל הבית שאסיע לו מעט במאפיה, ובתמורה יתן לי חדר לישון. הוא הכן הסכים, ואף הציע לי לשאת לאשה את בתו ,

המשך בעמ' אחרון

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinon.org או בואצפ: 050-9580500

זה שאינך יודע קרוא וכתוב – יתן לך פרנסה כל חייו!

הספור הבא מלמד עד כמה "לא לחכמים לחם ולא לקלים המרוץ". הרה"ק הבבא מאיר – הוא רבי מאיר אבוחצירא, בנו בכורו אהובו של סידנא בבא סאלי זיע"א כהן כרב בעיר מידלט שבמרוקו. בתחלת שנות הששים היה מבצע של עליית יהודי מרוקו לישראל. לעזב את הארץ שאדם גדל בה, את הבית, המדינה, השכונה, הפולקלור ובעצם כל חייו וללכת למקום לא נודע, זה ממש בבחינת מה שנאמר לאברהם אבינו (בראשית יב, א): "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך". היה להם קשה מאד, אבל התשווקה לעלות לארץ ישראל, לחן את עפרה, להשתטח ולנשק את אבניה, היתה משאת נפשו של כל יהודי, וכך הם התגברו על כל החששות ועלו ארצה. באותה תקופה, היה נהג קבוע שאלה שרוצים לעלות לארץ ישראל היו באים במוצאי שבת לביתו של הרב, הוא היה מברך אותם, ואז היו מתחילות שם בכיות. גם לעזב את הרב זה לא פשוט, והוא היה בוכה עמם, ומעודד ומחזק אותם. יום אחד הגיעה משפחה בשם תורג'מן שעמדה לעלות לארץ. אבי המשפחה התחיל לבכות בקול גדול, יותר מכל האנשים שהיו עד אז אצל הרב. שאל אותו הבבא מאיר: "מדוע אתה בוכה כל כך, יותר מכלם?" אמר לו: "כבוד הרב! אני יודע קרוא וכתוב, ומשום כך אין לי מקצוע מסדר. כאן אני יודע את השפה והיתה לי אפשרות לעבד איכשהו בעבודות מזדמנות, וכך היה לי כסף לרמת מחיה מינימלית. עכשיו אני מגיע לישראל, ואני עתיד להיות בבעיה חמורה: ממה אתפרנס? הרי לא יקבלו לעבודה אדם שלא יודע קרוא וכתוב בשפה העברית!" אמר לו הרב: "שלמה המלך אמר 'לא לחכמים לחם'. דוקא זה שאתה לא יודע לקרא ולכתב, הוא שיתן לך פרנסה עד סוף ימי חייו!" ליהודי מרוקו יש אמונה חזקה בצדיקים, וכשהדברים אך יצאו מפי ה"בבא מאיר", פני היהודי השתנו לטובה, והוא יצא משם שמח וטוב לב. באניה ממרוקו לישראל כלם התרגשו והיו שקועים במחשבות ובדאגות לגבי העתיד, אך הוא כל היום היה שר שירים, והסתובב מבסוט ומאשר. "לשמחה מה זו עושה?" שאלו אותו הנוסעים. "מדוע אתה כה שמח?" ה"בבא מאיר" הבטיח שתהיה לי פרנסה בישראל!" אמר בהתרגשות. הספינה הגיעה לארץ, וכמו שעשו לכל העולים החדשים, שאלו גם אותם: "איפה אתם רוצים לגור?" "רוצים חיפה, רוצים נתניה, רוצים אשדוד. רוצים לגור ליד חוף ים", אמרו העולים. "אין בעיה", הבטיחו פקידי הסוכנות במתק שפתיים. "נקח אתכם לאן שאתם רוצים, תעלו למשאיות". במשך ארבע, חמש ושש שעות עשו להם סבובים בכבישים של פעם, המשבשים ומלאי המהמורות, הורידו אותם בלילה כשהכל חשוך מסביב, ואמרו להם: "זהו. הגענו לחיפה, לנתניה, לאשדוד. הנה העיר שרציתם!" בבקר היו העולים מתעוררים, ומגלים שהם באפקים, במעלות, בקרית אתא ובירוחם...משפחת תורג'מן נשלחה לקרית אתא, וקבלה דירה מעמיגור בקומת קרקע. היה להם בן מלמד שכבר למד במרוקו, וכשבא לארץ השלים את הלימודים והתקבל לעבודה בחיפה, כעוזר המהנדס הראשי בחברת רפא"ל, המיצרת אמצעי לחימה. הוא הצליח מאד בעבודתו, והיה מאד מקבל, חביב ואהוב. יום אחד הוא ראה שהמהנדס הראשי

מדכך במקצת. "תגיד לי: מדוע באת עם פרצוף תשעה באב?" בקש לברר. "מה קרה?" "אל תשאל" אמר המהנדס. "אנחנו בבעיה גדולה מאוד". "מה הבעיה?" "הצטברו המון תכניות סודיות הנוגעות לפתוח נשק, וצריך להשמיד אותם". "נו אז מה הבעיה?" אמר הבן. "אני אשמיד אותם!" "זה לא עובד ככה", אמר המהנדס. "אסור לתת אותם למישהו שיכול לאגר במוחו את הנתונים שבהם, משום שהוא עלול למכר את החומר לאויב". "אם כן מה צריך לעשות?" שאל הבן. השיב המהנדס: "צריך להביא מישהו שאינו יודע קרוא וכתוב. הוא יגרס וישרף אותם, וכך יבוא הכל על מקומו בשלום". "מה הבעיה?" אמר הבן. מבטו של המהנדס נקב את הבן. "מה פרוש? יש מישהו בישראל שלא יודע קרוא וכתוב?" "אבא שלי!" "מה?" נרעש המהנדס. "איך יתכן שאתה כזה מלמד ואביך אינו יודע לקרא ולכתב?" "זאת המציאות!" "תן לי את הכתובת שלו". הבן נתן למהנדס את הכתבת. יום אחד, ישב אבי המשפחה בגנת הבית כשכוס תה נענע בידו, כשלפתע עברו ברחוב שני אנשים שנראו נבוכים למדי. "שלום", פנו אליו בעברית רצוצה כשהם שולפים משקית מהוה שבידם עתון. "אנחנו עולים חדשים, ואיננו יודעים לקרא את העתון. אולי אתה יכול לומר לנו מה כתוב כאן?" הוא לא ידע לקרא בדיוק כמותם, אך הכבוד המרוקאי לא הניח לו להודות בכך... הוא תפס גאת העתון, החזיק אותו מולו והחל עושה עצמו מנסה לקרא. "אמר לכם את האמת", אמר לבסוף בפנים משפלות. "גם אני איני יודע לקרא..." "כבודו לא יקפיד עלינו, אבל היינו בבקר בבית הכנסת, וראינו שאתה מתפלל מהסדור מלה במלה. אז איך יתכן שאתה אומר שאינך יודע לקרא?" "אני מתפלל מהזכרון", אמר להם.

הם הוסיפו וערכו לו בדיקות שונות, עד שהשתכנעו שהוא, אכן, אינו יודע קרוא וכתוב. הזמינו אותו לרעיון עבודה, והוא הפך להיות גורס המסמכים הראשי בחברת רפא"ל. ברוך ה' היתה לו פרנסה בשפע...כאשר הגיע לגיל ששים ושבע, הוציאו אותו המפעל לפנסיה. לאחר מספר חדשים הוא קם ונסע אל בנו של הבבא מאיר, הגה"צ רבי דוד אבוחצירא שליט"א, אשר הכירו עוד מתקופת כהנת אביו ברבנות במרוקו. "אביך לא בסדר!" אמר לרבי דוד. "חס וחלילה!" נזעק רבי דוד. "מדוע אתה אומר כך?"

"אביך הצדיק הבטיח לי פרנסה עד סוף החיים שלי. והנה, הגעתי לגיל ששים ושבע, והוציאו אותי לפנסיה!"

אמר לו רבי דוד ליהודי התמים בחייו: "מה שאבא שלי הבטיח לך – יתקיים!" הוא חזר לביתו כשהוא שלו ושקט, פעם בשבועים, היה בנו בא לבקרו, והיה קורא את כל המכתבים שהצטברו ביניהם שהרי האב אינו יודע קרוא וכתוב...והנה אחד המכתבים היה מחברת רפאל, ושם נכתב כך: "אדון תורג'מן היקר! אנחנו יודעים שהגענו לגיל פנסיה ואתה רוצה לנוח, אך דע לך שלא מצאנו אדם אמין ומקצועי כמותך. אנחנו מוכנים לשלם לך משכורת כפולה, רק תחזר לעבודה!". דברי הבבא מאיר התקימו במלואם! אומר שלמה המלך: "לא לחכמים לחם" – זה שאתה חכם, לא אומר שתהיה לך פרנסה, רק מי שהולך עם הקב"ה בתמימות – הקב"ה משפיע עליו פרנסה!

פלא דורש

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

עמדתי לפני מבחני ההסמכה של לשכת עורכי הדין – שלב חשוב ומשמעותי בחיי. לפני הבחינה המכריעה עשיתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", בתקווה ותפילה להצלחה. התקשרתי לבשר שקיבלתי את הבשורה המיוחלת: עברתי את הבחינה בהצלחה, וקיבלתי את התואר המיוחל – עו"ד, ברוך השם! ותודה לשליחי המסורים. בעילום שם

אני גרה בבניין ואנחנו ארבע דיירים. לכל אחד יש חצר מגודרת. כעשרים שנה ויותר הכל היה תקין. היתה אהבה ואחוה בינו. לפני שש שנים הדירה מתחתי נמכרה. והדיירים החדשים בקשו דרך השכנים שאתן להם חלק מהשטח שלי. התחיל בבקשות ועבר למריבות. למינים ולמלשינים לא תהיה תקווה - הלשין עלי ארבע פעמים בעיריה. הגיעו פקחים לבקר ולבדוק, והכל היה בסדר, אבל הבן אדם לא נרגע. פנה לבית משפט, והדיונים עדין נמשכים. בשלב הזה התקשרתי ל"חסדי ינון" לעשות "פדיון נפש" בסיעתא דשמיא השופט ביקש ממנו שהוא ישלם למודד מטעמו, וכך הגיע היום שהמודד הגיע והוא הגיע יחד איתו - תבינו - הוא נכנס עם המודד והתחיל לצלם למרות שהעורכת דין הזהירה אותו מראש לא לצלם. המדידות התחילו והאדון בשלו מצלם. הנס היה שהילדים שלי לא דברו איתו, ולא התקרבו אליו ביקשנו ממנו לא לצלם והוא התעלם. התקשרנו לעורכת דין והיא הגיעה וטיפלה בנושא ונשארה אצלנו עד שהם סיימו. וכך הסתיים היום בלי מריבות וצעקות. כבר לא מעניין בכלל מה יהיה במדידות, העיקר שהכל יסתיים בטוב בזכות הפדיון והתפילות ושלא נגררו למריבה מיותרת... אין מילים להודות... בעילום שם

האחין שלי לא ראה טוב בעין אחת, וסבל מכאבי ראש חזקים, עשיתי לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ולאחר מכן הלך לבדיקה, ולתדהמתו מצאו לו גידול בין שתי העיניים. לא על אף אחד מישראל. החליטו לעשות לו מלכתחילה שני ניתוחים. לפני הניתוחים עשיתי לו עוד פדיון. ובסיעתא דשמיא עבר אותם בהצלחה, התאושש ברוך השם. חזר לעצמו ורואה טוב, וכל יום שעובר מרגיש יותר טוב. מתקשרת להודות לשם יתברך על חסדיו ורחמי המרובים, שאין עוד מלבדו! ולשליחי הנאמנים....

ד.ה מהדרום

סבלתי מכאבים עזים ביד ימין היד, כף היד התנפחה, מהכרותי עם הפדיונות של "חסדי ינון" מהרתי להתקשר להזמין פדיון, וברוך השם מיד לאחר הפדיון הכאב נעלם והנפיחות ירדה כאילו שלא היה לי כלום, ואני מתקשרת לספר על מנת להגדיל שבחו של הבורא ולהודות על שליחי הנאמנים.

ה.ד מהדרום.

לפני כמה שבועות בן הדוד שלי היה צריך לעבור ניתוח מעקפים - ניתוח עדין, מורכב ורגיש מאוד. הדאגה הייתה גדולה, הלב לא היה שקט. בתוך כל החשש, ניסינו לעשות את שלנו - עשינו לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", הפרשנו חלה, התפללנו בכל הלב. וברוך ה' הישועה הגיע. הניתוח עבר בהצלחה גדולה, אפילו יותר ממה שקיוונו, והוא התאושש במהירות מפתיעה. אין מילים לתאר את ההודיה, את הרווחה, את ההתרגשות. רק לומר: תודה לשם יתברך- הרופא כל בשר ומפליא לעשות...

בעילום שם

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו (ספרי, בראשית)

**יְהִיָּה נָכוֹן לְבוֹ בְּטוֹחַ שְׁבוּדָאֵי יַעֲזָרְהוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁלֹּא יַפֵּל בֵּיד יָצָרוֹ**

יְהִיָּה נָכוֹן לְבוֹ בְּטוֹחַ שְׁבוּדָאֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲזָר לוֹ
שֶׁלֹּא יַפֵּל בֵּיד הַיָּצָר, וְכַמְאָמְרָם הַבָּא לְטַהֵר מְסִיעֵין אוֹתוֹ,
וּפְרוּשׁוֹ מִי שְׁמַתְחִיל לְטַהֵר עַצְמוֹ, מְסִיעֵין אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה
הַרְבֵּה שְׂיוֹכֵל לְגַמֵּר טְהָרְתוֹ בְּשִׁלְמוֹת. וְכַמְאָמְרָם בְּיוֹמָא (לֹט)
עַל הַפֶּסֶק "וְהִתְקַדְּשְׁתָּם וְהִיִּיתֶם קְדָשִׁים", אָדָם מְקַדֵּשׁ
עַצְמוֹ מֵעַט מְקַדֵּשִׁין אוֹתוֹ הַרְבֵּה, וְעוֹד אִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם
לְבָרְכָה שְׁאֵמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: פָּתַחוּ לִי פֶתַח כְּמַחֲטָה
סְדָקִית וְאֵנִי אֶפְתַּח לָכֶם פֶּתַח כְּפָתַחוֹ שֶׁל אוֹלָם.

(חובת השמירה לח"ח צ"ל פָּרָק ו' ופָּרָק י')

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון"
נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי צוק"ל

זכות נדירה וחד-פעמית! להיות שותפים בדקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:

לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה
ארון קודש | ספלים | סטנדרים | ספרי קודש

כל תרומה נדבך נוסף בבניין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לפרטים

לתרומות והקדשות:

050-9580500 1700-720-500

או חשב' 3640582 -בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

לזכוי הרבים - ניתן לשלוח סיפורי פדיונות

לפקס 077-2182992 או לוטסאפ 050-9580500. נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

אחד מתלמידיו של הרמב"ן גסס ונטה למות. נתן הרמב"ן בידו מכתב וקמע. במכתב נשאלו שאלות על הנהגת ה' בעולם. כעבור שעות מספר נפטר התלמיד. בחלוף חודשים מספר מפטירתו, נגלה התלמיד אל רבו ואמר לו: "הגעתי לעולם האמת, בזכות הקמע שנתת לי נפתחו בפניי כל השערים, אך לגבי השאלות שביקשת שאברר על הנהגת הבורא - אין אלה כלל שאלות! למעלה רואים עולם ברור! אין שאלות, הכל מובן!" ("אמונה שלמה") שאלות רבות מציפות את חיינו, שאלות מוצדקות, שאלות שלעיתים גורמות לנו לאבד מעט מהאמונה שיום אחד נוכל להשיג. הנהגתו של הבורא אינה מובנת לנו, מדוע האחד מצליח והשני נכשל? מדוע בדיוק בזמן שהתחזקתי, כשהתקרבתי אליך בורא עולם, באותו הזמן הפסדתי? אנו כמו ילדים קטנים, לא מבינים את פעולותיו של אבינו, אולם כשמעט נתבגר, נבין מדוע אבא שלנו פעל כך - מדוע הכאיב לנו, גער בנו וצחק איתנו, אך מה שבטוח הוא, שהוא היה איתנו תמיד! לעתיד לבוא, כשכל המסכים יעלו, כבר לא תהיינה לנו שאלות, הכול יהיה כל-כך ברור ומובן, כל השאלות יתמוססו כלא היו. אז נראה במוחש שכל קושי, כל משבר, כל נפילה שעברנו בחיינו היו כל-כך לטובתנו. היום אולי מעט קשה, אבל הקושי מסתיר בתוכו את הטוב והמתוק, הראייה שלנו קטנה מכדי לראות זאת, אך הנשמה מבינה ויודעת מה הקושי טומן בתוכו. נתחזק באמונה, נשאל שאלות, ויחד עם זאת נכניס לתודעה שלנו שהכול לטובה, הכול מושג, הכול כדי שלעתיד לבוא נכנס דרך כל הפתחים המובילים אותנו אל שערי גן עדן...

רונן קרמא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם צריך להוריד את השעון כשמניחים תפילין?
תשובה: הנהגה יפה היא להוריד את השעון. מקור: פמ"ג סימן כז משבצות זהב ס"ק ד, שלכתחילה ראוי שאף הכריכות יהיו מונחים על בשרו. אך סתימת הרמ"א שם סעיף ד ובמשנ"ב שם שצריך להקפיד על חציצה רק במה ששייך לקשירה, דהיינו מקום הקשר עצמו ועוד כריכה אחת על היד. אזמרה לשמן 133.

שאלה: האם קשקשים חוצצים בתפילין?

תשובה: באופן שאינם קשקשים גדולים שניכרים - אינם חוצצים כי היינו רבתייהו. מקור: שו"ע סימן כז סעיף ד.

שאלה: התלכלך מתחת לבית התפילין בצבע של תפילין, האם הוא חציצה?

תשובה: בדרך כלל אין בו ממשות ואינו חוצץ, ואף אם יש בו ממשות יש להקל כיון שהוא בטל לבית התפילין. מקור: שו"ע סימן כז סעיף ד.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:

6191265@GMAIL.COM

מטבע הישועות שק הצדיק

לפרטים בקו הישועות

1700-720-500

"יש הקונה את השעה אחת"

היה שותף

לזיכוי הרבים באיזור מגורין

לפרטים: 1700-720-500

המשך מטעמים לשולחן: שהיא בעלת יראת שמים ומדות טובות, ערכנו חופה וקידושין כדון, ומאז יושב אני ועוסק בתורה בסתר". לילה אחד החליט הרמ"א ללכת אל החברותא, ושמע מהחלון שני אנשים מתפללים בלמוד תורה. דפק על הדלת ונכנס, אך ראה רק את החברותא שלו. שאלו הרמ"א מי היה זה שלמד עמו, ואמר לו: "אליהו הנביא מגיע אלי בכל יום בשעה הזאת, ואנחנו לומדים ביחד". התפעל הרמ"א, ובקש שישאל את אליהו הנביא מדוע אינו מגיע גם אליו, שהרי הוא אינו פחות מחברו בחכמת התורה. לאחר כמה ימים חזר אליו החברותא ואמר: "אליהו הנביא לא יכול להגיע אל אדם שיש בו קצת גאווה. אתה, מחמת תפקידך, שנתמית לרב ולדין, צריך אתה שתהא כך שמינית שבשמינית של גאווה, ולכן אליהו הנביא לא יכול להתגלות אליך. אני, שהנני רחוק מהבריות, יכול להיות רחוק מהגאווה בתכלית הרחוק".

ח.י.ח

לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסידי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440